

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Melodrama mutant, costumista

La història. Barri de Vallecas, Madrid, any 1991. Verònica, noieta de quinze anys, es posseïda per un esperit no massa amigable, que l'obliga a reconsiderar la seva vida familiar, religiosa i social fins arribar al límit.

Les formes. Paco Plaza (València, 1972) és un cinèfil com la torre del Micalet. Acostumat, per tant, a falles incendiàries, les seves pel·lícules són generoses en cops d'efecte dramàtics, pirotècnia audiovisual i més o menys metàfores socials, aquí i ara. Plaza és, doncs, un cinèfil amateur que fa cinema professional segons convé. I es belluga qual piranya dins l'aiguamoll del terror. Frase.

A *Verónica*, no pot; o no vol, evitar nedar i guardar la roba. Vull dir que es basa en la suada fórmula del *basat en fets reals*, com si això donés pedigrí de versemblança al relat. Puc entendre que un copista com Plaza procuri enlairar-se fent un max-mix de cinema de gènere, el terror adolescent, creuant-lo amb la comèdia costumista, allò *cañí y del cocidito madrileño* per enlluernar, amb tortuoses i malèvoles arts, la parròquia juvenil, a dreta i esquerra del Manzanares. I és que Plaza, cinèfil impenitent

com és, no dubta en cap moment que la manipulació que exerceix sobre l'inconscient col·lectiu del jovent públic a qui convoca, pugui discutir-lo. No? I en el dubte, la pregunta obligada: on és el sentit de l'humor entre tanta truculència fantasmagòrica? Mentre feia mans i mànegues per suportar els dilemes existencials, familiars, sexuals i tal de la po-

bra noieta Verònica, entençia de com el títol d'un film, vulguis que no, condiciona la recepció del relat. Així, Verònica ens remet a la dona pietosa de la Bíblia judeocristiana. Volgudament o no, Plaza igual apel·la a ressorts ancestrals. De quan desobeir la mare o el pare, comporta greus

greuges individuals. Punt. Total, *Verónica* es queda a mig camí del que pretenia.

El fons. Compte amb les sofrertes malvolences familiars.

La imatge. Verònica enfilant el passadís familiar, veient-se enfrontada als dimonis personals.

La frase. "Veo que ves una cosa que me está gustando", que afirma una lúbrica Verònica. Rere d'un fenomen sensorial, sensacions repressives.

La recomanació. Incondicionals del terror fantàstic amb força sabor madrileny.

Verónica

Director: Paco Plaza. **Intèrprets:** Sandra Escacena, Bruna González, Claudia Placer, Iván Chavero, Ana Torrent, Leticia Dolera. **Espanya, 2017.** 105'. JCA Alpicat.